Articol I. Echilibrul

Secţiune 1.01 de George Ceauşu

În biroul meu, pe masa de scris, se afla o rachetă intercontinentală.

Suportul pentru creioane se afla la douăzeci de centimetri depărtare de ea. Racheta pare un creion metalic, ceva mai mare. Totuşi, este o armă nucleară iar încărcătura ei este destinată unei metropole de pe alt continent.

Aşa cum stă acum, aici, racheta este inofensivă. S-ar putea doar ca grilajul de oţel care o înconjoară să fie racordat la reţea iar tensiunea curentului să fie mortală. În rest, totul oferă siguranţă. Masa mea este foarte stabilă; nu are pe ea un cristal, ci o lespede de granit. Picioarele ei, din titan, sunt implantate într-un postament de beton. În rest, nimic obişnuit. Covorul e gros de opt centimetri şi înăbuşă orice vibraţie. M-am obişnuit să păşesc pe el cu prudenţă, fără să-mi târăsc picioarele. De obicei, vorbesc în şoaptă cu ceilalţi, deşi pe peretele dintre hol şi camera mea se întinde o iederă deasă care îmi asigură o protecţie sonoră adecvată. Şi, de altfel, toţi pereţii sunt căptuşiţi cu plăci fonoabsorbante. Mă pot aşeza oricând la masa de scris, cu condiţia să mă las în fotoliul meu încet, foarte încet. Tastele computerului sunt vătuite. O mişcare mai brusca poate trezi din somn vreun senzor ascuns. Nu mă deranjează lumina gălbuie care scalda încăperea zi şi noapte. La ferestre atârna perdele de catifea neagră, care împiedica pătrunderea fluxului solar de afară; n-ar fi exclus ca declanşatorul vectorului nuclear să fie cuplat şi cu vreun dispozitiv fotoelectric.

Nu mă deranjează nici androidul care păzeşte racheta. E un soldat al uneia dintre Marile Puteri. Cureaua diagonală îi trece peste umăr şi ţeava armei-laser îi ajunge la piept. A încremenit în poziţie de drepţi. Va stă aşa până la venirea schimbului; un schimb durează şase ore, iar gărzile se succed cu o exactitate matematică. Datorită soldatului, am învăţat, în ultima vreme, să nu mai fiu atât de neglijent. Când sunt răcit, se mai întâmplă să mă aşez la calculator, să scriu, deşi un strănut ar putea avea efecte catastrofale. Prevăzător, când simte ca respiraţia mea este mai precipitată ca de obicei, soldatul scoate imediat din geanta de la şold o mască de gaze cu antistranutator, pe care mi-o oferă plin de solicitudine.

În casa e linişte. Mănânc în linişte, cu înghiţituri adânci. Lucrez

în liniște, lovindu-mă de câte o plăcuță pe care scrie: NU ATINGE! Ceilalți locatari ai casei sunt cei mai fricoși. Uneori, chiar se ating unul de altul și atunci se opresc înspăimântați, pândind; așteaptă parcă să se întâmple ceva neobișnuit, apoi se întorc la treburile lor. Alteori, când le scapa câte un cuvânt sau câte o expresie mai tare, își apucă, instantaneu, buzele cu degetele și le țin așa, rămânând crispați, ca și cum ar fi apăsat din greșeală pe un trăgaci. Uneori, așa cum mă mișc prin casă, ușor, mă simt ca un fel de animal împăiat.

Avertizorul luminos al videofonului mă trezește din reverie. E… pentru mine. Ea îmi vorbește în șoaptă, ca de obicei. Și în locuința ei este amplasată, de asemenea, o rachetă intercontinentală.

Mă îmbrac și am senzația că mă cufund într-o apă; costumul mi se mulează pe trup. Ajung în stradă și mă amestec printre trecători. Mă întâlnesc cu ea într-un parc. O patrulă se învârte prin apropiere – oare i s-o fi părând ceva neregulamentar?… Dau mâna în mod civilizat cu prietena mea și vorbim potolit. Patrula rămâne în urmă iar noi hoinărim pe străzi. Ea vrea să intrăm la un film. Efectele de pirotehnie și dialogurile ne asurzesc. Ieșim după un sfert de oră și o invit, ca de obicei, la mine.

La intrarea în apartament, scot din buzunar o cartelă, o introduc în fantă și ușa culisează lent. Cu infinite precauții ne strecurăm în locuință.

— Bine ați venit acasă! mă întâmpina plantonul rachetei.

Intrăm în camera mea. Ne sărutam și ne îmbrățișăm, încercând să ne ținem respirațiile. Nu știu cum, dar oricum în liniște, ajunge în patul meu, aproape goală. Îi mingii sânii, îi iau în palmă. Buzele ni se apropie, respirațiile ne devin șuierătoare… Nu e bine! Nu e bine deloc… Senzorii…!

— Ce-i cu tine, tremuri? mă întreabă ea șoptit și, ca o șopârlă, mă atinge din nou. Pentru o clipă, am impresia că pielea îi e scorojita iar sânul flasc. O clipă numai și mi se face frig. Ea se cuibărește la pieptul meu. Patul e îngust și dormim strâns îmbrățișați. Ca de obicei, stau la margine, căci ea vrea mereu la perete. În coșmarurile mele mă văd lunecând și căzând grămadă pe jos, ceea ce ar însemna, cu o probabilitate de 99%, începutul celui de Al Treilea Război Mondial…

E un necunoscut. Îl invit în fotoliul din fața biroului. Își aprinde o țigară cu un mic dispozitiv declanșator, făcându-mă să tresar de groază. Zâmbind, se prezintă imediat: este un tehnician venit să

instaleze în jurul rachetei un câmp protector de forţe. Se apucă imediat de lucru.

— De azi înainte o să puteţi vorbi cu voce tare, o să puteţi urla, dacă vreţi. Vibraţiile provocate de zgomote nu vor mai ajunge până la racheta. Acest câmp protector este chiar „ultimul răcnet" al ştiinţei!…

Operaţiunea nu durează mult. La sfârşitul ei, mă reped la fereastră şi dau deoparte perdelele de camuflaj. Lumina năvăleşte în cameră şi sunetul sirenei de alarmă îmi sfredeleşte urechile. Mă reped din nou la perdele şi le las să cadă.

— N-am spus nimic de lumină! se stropşeşte tehnicianul. M-am referit doar la protecţia fata de vibraţii… Adică numai faţă de zgomote, precizează el. Dar fiţi fără grijă, ştiinţa va găsi în curând şi un remediu împotriva luminii intense.

Se retrage pe hol, desfăcând o cutie cu aparatura topografică.

Mă aşez la masa de scris. O mişcare bruscă şi mă lovesc de invizibilul zid de forţe. Şi atunci mă trezesc urlând; urlând cu adevărat.

— Aţi văzut că nu s-a întâmplat nimic? mă face atent tehnicianul. Îl simt jubilând. Se reîntoarce la munca lui de pe hol. Trece toate dimensiunile pe o planşă înţesată de puncte şi linii, măsurând continuu segmente imaginare sau reale.

Se face seara; apoi noapte şi pază la racheta se schimbă. Stau încă la masa de scris, dar ochii mi se închid fără voie, capul se opreşte într-o poziţie de fals echilibru, gâtul îmi rămâne strâmb, de parcă ar atârna într-un ştreang. Tresar. Aşezat în fotoliu, chiar în faţa mea, tehnicianul fumează în tăcere.

— Să vă explic despre ce e vorba, îmi spune el, destins. La antipozi s-a mai instalat o rachetă intercontinentala în aria afectată rachetei dumneavoastră şi…

— Şi ce-i cu asta? îl întrerup. Simt că mă ia un frison. Sau poate e Parkinsonul meu, ceva mai discret.

— …şi echilibrul de forţe dintre noi şi ei a fost distrus. Aşa încât, săptămâna viitoare, instalăm încă o misila nucleară şi în holul de la intrare. E bine, să ştiţi, totul e „beton".

— Da, da; înţeleg, echilibrul…